

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Procurorul General, are dreptul a ataca cu opozițiune jurnalele tribunalelor date conform art. 127 Pr. penală asupra confirmării sau infirmării mandatelor de arestare? de d-l J. Jonescu-Dolj.

JURISPRUDENȚA:

Curter de casație, s. I, și Trib. Putna s. I: Vasile Andronic Mare cu C-tin Corodeanu ș. a.;

Curtea de casație, s. III: Firma Frații Stoicescu cu Tase N. Drăgan cu o Adnotație de d-l Gr. V. Maniu;

Tribunalul Fălciu: Leizer Aronovici cu Aron Rabinovici cu o Adnotație de d-l Gr. V. Maniu;

Procurorul General, are dreptul a ataca cu opozițiune jurnalele tribunalelor date conform art. 127 Pr. penală asupra confirmării sau infirmării mandatelor de arestare?

După principiile generale pare că cestiunea nici nu ar trebui formulată, căci procurorul general conform art. 197 Pr. penală are dreptul de a ataca cu apel toate sentințele tribunalului date în materie penală; or a-i contesta sau ridica acest drept tocmai într-o materie așa de gravă și importantă ca aceea a jurnalelor prin care tribunalul se pronunță asupra deținerii sau liberării infractorilor, ar fi a paraliza cu mult sau cel puțin a știrbi din atribuțiunile întinse ale șefului parchetelor, stăpânul real al acțiunii publice, de oarece procurorii și primii procurori, din circumscripția sa, nu sunt decât substituții săi, ei lucrează direct sub ordinele sale.

Aceasta ar fi interpretarea logică și rațională a textelor art. 127 și 197 Pr. penală.

Sunt însă și partizani ai unei alte interpretări tot a acelorași texte, interpretare care pare și logică și doctrinală, și după care procurorul general nu ar avea acest drept, căci pare că legiuitorul prin art. 127 modificat a înțeles a face din

acest drept un atribut exclusiv al procurorului tribunalului.

Iată modul lor de a raționa: dreptul ministerului public de a ataca cu opoziție la Camera de punere sub acuzare jurnalele tribunalului date asupra mandatelor de arestare, nu era reglementat de nici un text de lege; sub vechiul cod de procedură, art. 92 din legea de organizare judecătorească nu spunea nimic, ba mai mult ultima decizie a supremei Curți dată în secții-unite, asupra cestiunii, hotărâ ritos, că ministerul public nu are dreptul de a ataca cu opozițiune jurnalele tribunalului date asupra confirmării sau infirmării mandatelor — aceste jurnale erau considerate ca definitive¹⁾.

D. Dimitrie Alexandresco, ilustru nostru jurisconsult, se pronunță tot în favoarea acestei soluțiuni²⁾.

La 1903, cu ocazia modificării procedurii penale, acest drept al ministerului public a făcut obiectul preocupării legiuitorului și a fost reglementat prin art. 127 Pr. penală; dar legiuitorul în preocuparea sa vorbește numai de procurorul tribunalului nu și de procurorul general, deci legiuitorul a voit a acorda acest drept numai celui dintâi nu și celui din urmă, și de altfel—adaogă partizanii acestei păreri—termenul de 3 zile acordat procurorului prin art. 127, pentru exercițiul acestui drept, ne arată cu suficiență că intenția legiuitorului a fost a acorda acest drept numai procurorului tribunalului, nu și procurorului general, căci acest termen prea scurt nici nu ar fi suficient pentru înaintarea dosarului.

¹⁾ Vezi această decizie în Bulet. Cass din 1895, pag. 818 și publicată în ziarul Dreptul No 46 din 1895.

Vezi încă și decizia Camerei de punere sub acuzare din Iași, publicată în Dreptul No 47 în anul 1899.

²⁾ D. Alexandresco—Droit ancien et moderne de la Roumaine, pag. 504 și 505, precum și o foarte interesantă adnotațiune făcută unei deciziuni a Camerei de punere sub acuzare a Curții de Iași prin care se arată starea jurisprudenței a tuturilor Camerilor de punere sub acuzare, ca și a supremei Curți.

De curând, atât Camera de punere sub acuzare din București cât și suprema Curte au fost puse în pozițiune de a se pronunța asupra acestei ces-tiuni, și ambele instanțe au recunoscut acest drept și procurorului general.

Iată considerentul din decizia No. 414 a Camerei de punere sub acuzare din București.

Având în vedere că, cu privire la admisibilitatea în principiu a acestui apel, dreptul d-lui Procuror General de a ataca cu apel sentințele tribunalului date în această materie, este consfințit prin dispozițiunile art. 127 din legea asupra libertății individuale comb. cu art. 137 din Pr. penală; și de altfel acest drept este recunoscut Procurorului General și prin art. 197 Pr. penală în contra tuturor sentințelor date în materie corecțională (195 și 197 Pr. penală).

Iată acum și motivul de casare formulat contra acestei deciziuni de către distinșii avocați d-nii B. Cernea și N. Vlădescu precum și răspunsul supremei Curți prin decizia No. 133 din 16 Ianuarie a. c., care se pronunță în același sens ca și Camera de punere sub acuzare:

Asupra motivului II:

II «Exces de putere și nesocotirea principiului că actele de instrucțiune la prima instanță se îndeplinesc de judele de instrucție și de Procurorul Trib. (art. 93, 94, 97 și 127 proc. pen. Lg. libert. individuale) și că în materie sumară și excepțională, a arestării preventive, dreptul de a ataca încheerile Trib., date asupra mandatelor de arestare, este conferit Procurorului Trib. și inculpatului (art. 127 și 94 proc. pen.) și nu Proc. General.

«Rațiunea legii este că interesul instrucțiunii fiind că prevenitul să nu fie lăsat liber, nefacerea opoziției din partea Proc. Trib. în termen de 3 zile, are de efect, potrivit art. 137 proc. pen., punerea în libertate a prevenitului arestat; or dacă punerea sa în libertate nu poate fi stânjenită după ce au expirat acele 3 zile fără apel din partea Proc. Trib., apelul sau opoziția Proc. General, după expirarea celor 3 zile, devine fără interes practic, deoarece prevenitul liberat se găsește în situație de a paraliza tocmai interesele pe care le-a avut în vedere legiuitorul, de a nu face să dispară probele. Prin urmare nu se concepe după rațiunea legii, să lăși liber pe prevenit și Proc. G-l să poată face opoziție la finele zilei a 20-a contra hotărârei care l'a pus în libertate. Rău se întemeiază dreptul Proc. G-l de a face opoziția în contra hotărârei care a infirmat mandatul, pe partea finală a art. 127 al. I proc. pen., fiindcă acest text n'a avut în vedere decât să determine la ce instanță are să se facă apelul, la grefa judecătoriei de instrucție, sau la grefa Trib. care a infirmat mandatul, cum și a determinat termenul în care Procurorul și inculpatul face apel, n'a avut în vedere acest alineat să organizeze dreptul de apel în persoana procurorului general fiindcă nu o spune și apoi oridecâteori legea a înțeles să acorde dreptul de opoziție Procurorului G-l. pe lângă acela al Trib., care în legea organizării judecătorești compune prima instanță de instrucțiune, sau de judecată, ea a avut grija să o spună în mod expres și să reglementeze forma, termenul în care are să se facă apelul de Proc. G-l și să concilieze dreptul lui cu dreptul apărării, obligându-l să notifice într'un termen fatal opoziția inculpatului».

Considerând că, în contra tuturor ordonanțelor judelei de instrucție nu numai procurorul tribunalului ci și procurorul general are dreptul a face opoziție; că nici art. 127 al. I legei proc. pen., modificat prin legea pentru libertatea individuală, nici art. 137 proc. pen., nu mărginesc dreptul; Că în art. 127 se vorbește de procuror în art. 137 de mi-

nisterul public, și această expresie din urmă, mai cu seamă, indică în mod suficient, că atât procurorul tribunalului cât și procurorul general e chemat a face opoziție.

Că de aceia și acest motiv are a fi respins.

Care e părerea la care trebuie să ne raliem?

Jurisprudența Inaltei Curți ne indică calea ce trebuie urmată în viitor, aceasta e suficient, ea se impune; totuși să ne fie permis a crede că pentru aceasta trebuie ca legiuitorul să-și complecteze cuvântul.

Nu cred însă că legiuitorul, care a fost animat de dorința de a consacra urgența și de a scurta termenele relative la deținerea infractorilor, nu cred să acorde vre-o dată acest drept procurorului general, care ar avea nevoie de un termen îndelungat pentru a fi în posesiunea dosarului, a lua cunoștință de el, spre a face uz de acest drept, și termenii lungi n'au ce căuta în această materie, în care e vorba de libertatea individuală; apoi principiul indivisibilității ministerului public, nu poate fi întins prea mult, și încă într'o materie în care nu poate avea loc.

Prevenitul ar trebui să fie deținut prea mult pentru ca procurorul general să fie în măsură a vedea dacă trebuie sau nu să facă uz de acest drept, și aceasta ar însemna pur și simplu a sacrifica libertatea individuală pentru o formalitate inutilă.

Și cred că e inutilă, și bine a făcut legiuitorul să nu acorde acest drept în mod formal procurorului general, căci el îl are în mod indirect, prin aceea că procurorul dela prima instanță lucrând sub ordinele sale, el n'are decât să dea ordin scris pentru a face uz de dreptul său, în cazurile în care va crede și în plus, această formalitate—apelul sau opoziția procurorului contra jurnalelor tribunalului conf. art. 27 pr. pen.—e acordată în interesul instrucțiunii, or conf. art. 201 pr. penală dacă în termen de trei zile nu s'a făcut nici un apel, *prevenitul va fi liberat*; atunci, la ce ar mai folosi apelul procurorului general când prevenitul e deja liberat? Va folosi că inculpatul va fi rearestat? Dar până atunci, el fie că a dispărut, dacă avea această intenție sau a aranjat oarecare fapte care ar deruta instrucțiunea.

În materie de judecată se înțelege ușor utilitatea apelului acordat procurorului general ca ces-tiune de control — el se face *a minima* sau *a maxima*, după cum va crede — deși n'am văzut de când sunt magistrat decât apeluri a minima—dar în materia noastră, unde e vorba numai de niște măsuri provizorii, ar fi cred, a se abuza de uzul formalităților acordând și procurorului general dreptul de opoziție, ar fi a îngreuna mersul justiției și aceasta tocmai într'o materie unde urgența e de natura afacerilor.

J. Jonescu-Dolj

Judecător de Instrucțiune Trib. Ilfov

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 29 Mai 1907

Președenția D-lui CH. PHERECKYDE, Prim-Președinte

Vasile Andronic Mare cu Constantin Corodeanu ș. a.

Act de paupertate.—Starea de sărăcie.—Aprecierea ei în mod suveran de instanțele de fond. — (Art. 42 legea timbrului).

Cheltueli de judecată.—Cheltueli nejustificate.—Aprecierea lor de instanțele de fond. — (Art. 147 din pr. civilă).

Competință — Cerere reconvențională. — Dreptul instanței de fond de a-și declina competența când suma întrece competența sa. — (Art. 57 din legea jud. de pace).

1. *Imprejurările și elementele de fapt din cari instanțele judecătorești își pot forma convingerea despre starea de sărăcie a celui a cărui cerere de paupertate, sunt lăsate cu totul la aprecierea judecătorilor înaintea cărora se prezintă actul de paupertate.*

2. *Cheltuelile de judecată, în cazul când nu sunt justificate prin listă amănunțită cu acte probatoare, fiind lăsate la suverana apreciere a judecătorilor ce au a se pronunța asupra lor, nu pot face baza unui motiv legal de casare.*

3. *După art. 57 din legea judecătorilor de pace această instanță este competentă a judeca cererile reconvenționale în aceleași limite de valoare și de întindere ca și acțiunea principală.*

Prin urmare judele de ocol, este în drept să-și declină competența de a judeca o cerere reconvențională, când suma pretinsă întrece competența sa.

Deciziunea No. 206/907¹⁾. — Respins recursul făcut de Vasile Andronic Mare în contra sentinței trib. Putna s. I cu No. 222/906, dată în proces cu Constantin Corodeanu și alții.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. I. Șubă în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l adv. M. Theodorescu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

I. «Violarea art. 42 al. 2 și 3 din legea timbrului și înregistrării în vigoare la 21 Mai 1905 data introducerii reclamației făcută de Constantin și Mihai Corodeanu, Maria Tache Mocanu și Dionisia Sc. Tepeanu consistând în aceia că ambele instanțe judecătorești au primit actul de paupertate aflat la fila zece a dosarului, fără ca acest act să fie revestit de viza administratorului financiar respectiv și cu toate că noi recurentul am făcut dovada cu certificatul contrariu No. 23-9/905 a aceleiași Primării și cu martori că numiții în mod fraudulos nu sunt trecuți personal la finciar și că pentru averea fostă a părintelui lor posedată de ei se plătește fonciar pe numele fostei lor tutoare Ioana V. Corodeanu.

«Adversarii noștri folosinduse de toate veniturile acelor bunuri după cum se dovedește din jurnale No. 44 din 5 Ianuarie 1906 și No. 1175 din 16 Februarie 1906, nu se puteau servi de actul de paupertate, de vreme ce imobilele ce stăpânesc dela părintele lor produc un venit de 154 lei anual, ceea ce după sus menționatul articol din legea timbrului, nu dă cuiva dreptul a se servi de act de paupertate».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că intimații de azi în recurs, au intentat în contra recurentului Vasile Andronic Mare, acțiune în revendicarea unei bucăți siliste pământ, în întindere de șase prăjini fața și opt prăjini lungul, situat în comuna Movilița, jud. Putna;

¹⁾ Această deciziune confirmă sentința trib. Putna din 5 Oct. 1906, pe care o publicăm în josul deciziei.

Că, la această acțiune, recurentul a opus la judele de ocol, o cerere de chemare în garanție în contra Ioanei V. Corodeanu care îi vânduse pământul revendicat și o cerere reconvențională în contra reclamanților cerând ca aceștia să fie obligați a-i plăti 2000 lei valoarea acaretelor și ameliorațiilor făcute de dânsul pe acel pământ, fiind achizitor și constructor de bună credință;

Că, înaintea judelei de ocol, recurentul Vasile Andronic Mare nu și-a mai susținut cererea de chemare în garanție, iar în privința cererii reconvenționale, judele de ocol declinânduși competența pe motiv că excedea competența sa, și judecând numai acțiunea în revendicare, a admis-o ca întemeiată prin cartea de judecată cu No. 484/905;

Că tribunalul prin sentința atacată, admitând în parte apelul făcut de recurentul de azi Vasile Andronic Mare, a reformat sus citata carte de judecată numai în privința cererii de chemare în garanție pe care a admis-o condamnând pe Ioana V. Corodeanu, vânzătoarea pământului, să-i restituie suma de 300 lei prețul vânzării acelui pământ;

Considerând că actul de paupertate de care s'au servit intimații în această acțiune, fiind vizat de administrația financiară, sus arătatul mijloc de casare este neexact în fapt și prin urmare cătă a fi respins;

Asupra motivului de casare:

II. «Exces de putere și violare de lege. În adevăr, după ce tribunalul prin jurnalul No. 1175 din 16 Febr. 1906, constată în fapt, că imobilele moștenirii să dețin de intimați și să folosească exclusiv de dânsule și deși pentru acele imobile se plătește fonciera de altă persoană Ioana V. Corodeanu, mama intimaților, totuși printr'un vădit exces de putere, pentru a da intimaților posibilitatea a se judeca cu actul de paupertate, a făcut ca la venitul de 154 lei, care privește și de care se folosește exclusiv cei patru reclamanți dela prima instanță și care cu acest venit nu se puteau judeca cu act de paupertate, tribunalul, zic. a făcut ca la acest venit de 154 lei, să participe și Ioana V. Corodeanu ca uzufructuară la o porțiune, la care nu era reclamantă în proces și care nici n'a cerut acest lucru, după cum se dovedește din jurnalul tribunalului Putna No. 1157/906».

Considerând că după dispozițiunile art. 42 ult. al din legea timbrului, instanțele judecătorești au dreptul să refuze actul de paupertate când se conving că înfățișătorul lui nu se află în starea de sărăcie prevăzută de lege;

Considerând că de aci rezultă că împrejurările și elementele de fapt din care instanțele judecătorești își pot forma sau nu convingerea despre starea de sărăcie a celui a cărui cerere de paupertate, sunt lăsate cu totul la aprecierea judecătorilor înaintea cărora se prezintă actul de paupertate, astfel că scapă controlului acestei Inalte Curți:

Că, dar, și acest mijloc de casare urmează a fi respins;

Asupra motivului de casare:

III. «Omisiune esențială comisă de ambele instanțe și anume: Noi recurentul la prima instanță am introdus două cereri, una de chemarea în garanție în contra d-nei Ioana V. Corodeanu prin care ceream pe lângă restituirea prețului de 300 lei ce am numărat pe locul în litigiu și suma de 400 lei daune și asupra acestei cereri prima instanță nu s'a pronunțat de loc, iar adoua a omis a se pronunța și asupra daunelor săvârșind în această privință un exces de putere căci dacă s'a admis cererea principală contra mea cu 100 lei cheltueli trebuia să se acorde și mandantului meu tot 100 lei cheltueli în contra d-nei Ioana V. Corodeanu căci acele cheltueli la care mandantele meu e obligat, sunt făcute din cauza Ioanei V. Corodeanu, chemată în garanție și a doua omisiune constă în aceea că, dacă atât prima instanță cât și adoua instanță s'au pronunțat că cererea reconvențională a mandantului meu în contra intimaților nu e de competența judecătoriei de ocol, apoi adoua instanță trebuia să oblige pe mandantele meu a completa timbru cererii reconvenționale și a se pronunța în urma juricțiunii și asupra acestei cereri potrivit art. 11° pr. civ. în vigoare în momentul judecării procesului».

Considerând că se constată că la prima instanță recurentul n'a susținut cererea de chemare în garanție, iar în apel, la tribunal, susținând-o, a cerut numai a se obliga Ioana V. Corodeanu să-i restituie prețul pământului de 300 lei;

Că dar, în privința sumei de 400 lei, pretinsă ca daune prin cererea cu care s'a formulat acțiunea în garanție, nu poate fi vorba de omisiune din partea tribunalului;

Că, în ceiace privește cheltuelile de judecată, în cazul când nu sunt justificate prin listă amănunțită cu acte probatoare, după cum cere art. 147 pr. civ., fiind lăsate la suverana apreciere a judecătorilor ce au a se pronunța asupra lor, nu pot face baza unui motiv legal de casare;

Că, astfel fiind, nu poate fi vorba de prima omisiune de care se plânge recurentul prin acest mijloc de casare;

În privința omisiunii relativă la cererea reconvențională;

Considerând că după dispozițiunile art. 57 din legea jud. de pace, judecătorii de ocol fiind competenți a judeca cererile reconvenționale, în aceleași limite de valoare și de întindere ca și acțiunea principală, cu drept cuvânt judecătorul de ocol, și tribunalul în apel, și-au declinat competența de a judeca cererea reconvențională, întrucât însuși recurentul prin petiția cu care a formulat această cerere, fixează valoarea construcțiilor la suma de 2000 lei, care întrece competența judecătoriei de ocol;

Că, așa fiind, mijlocul de casare este neîntemeiat;

Asupra motivului de casare:

IV. «Violarea art. 1895 C. civil combinat cu art. 1897 și 1899 C. civ., căci reclamanții însuși în petiția introductivă de instanță cer revindicarea imobilului dobândit de mandatele meu cu actul autenticat de trib. Putna la No. 29 din 11 Ianuarie 1888, deci nu s'a respectat dreptul de proprietate dobândit de mandatele meu prin prescripție de zece ani, cu just titlu și de bună credință, căci reclamanții n'au dovedit reaua credință întrucât din nici o lucrare nu se constată această rea credință și nici s'a judecat că pârâțul achizitor de drepturi prin actul translativ de proprietate sus menționat nu s'ar găsi în condițiunile art. 1895, 1897 și 1899 C. civ., nedovedindu-se măcar că ei ar fi fii și ficele celui a cărui succesiune o pretind».

Considerând că recurentul neinvocând prescripția la instanțele de fond, și acest mijloc de casare urmează a fi respins;

Asupra motivului de casare:

V. «Incompetința ratione materiae și violarea art. 64 al. 2 și 3 din legea jud. de pace.

«Deși tribunalul prin al treilea considerent susține că, valoarea s'a fixat prin cererea introductivă de reclamanți, la prima instanță, pentru a face ca cererea lor să se poată judeca la judele de ocol, revindică un teren a cărui valoare nu o arată în bani și fără a face în acțiunea lor nici o vorbire și de construcțiunile de pe acel teren clădite de mine ca achizitor de bună credință și cari construcțiuni, după expertiza făcută de judecătoria comună ordonată de tribunal prin jurnalul No. 2613/906, se ridică la suma de 2385 lei, care cu cei 468 lei, valoarea terenului fixat de judele de ocol, fac 2853 lei, de vreme ce reclamanții dela prima instanță nu puteau revindica terenul din acțiune, independent de construcțiunile de pe acel teren căci fac ambele un tot indivizibil, a cărei valoare excede competența judecătoriei de ocol, apoi art. 62 din legea jud. de ocoale, fixând competența materiei pentru aceste instanțe, numai până la 1500 lei capital, evident că ambele instanțe au judecat fără competență căci prima instanță a excedat limita legală a materiei, iar secunda nu putea să o judece în ultimă instanță.

«Fiind vorba de o incompetență de ordine publică, și motivul în virtutea art. 109 pr. civ. pentru a-l propune direct în Casațiune și chiar înalta Curte putând a-l subleva ex officio, hotărârea este casabilă».

Considerând că prin acțiunea de față revindicându-se un pământ în întindere de șase prăjini fața și 8 pră-

jini lungul, a cărui valoare se constată în fapt de judele de ocol că este mai mică de 1500 lei și dar de competența judelei de ocol, ca primă instanță și a tribunalului ca instanță de apel, instanțele de fond n'au violat nici textele de lege arătate în acest ultim mijloc de casare, și prin urmare recursul se găsește nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL PUTNA, S. I

Audiența dela 25 Octombrie 1906

Președ. D-lui ANTON ANASTASIADE, Jud. de Instrucție

Sentința civilă No. 222

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Vasile Andronic Mare, contra cărței de judecată cu No. 484/905 a judelei ocolului Zăbrăuți;

Văzând că prin acțiunea intentată de fii defunctului Vasile Corodeanu, lui Vasile Andronic Mare, reclamanții tind a revandica un teren din comuna Movilița, fostă proprietate a defunctului lor părinte, pe care teren mama lor după moartea tatălui l'a vândut pârâțului și la această acțiune pârâțul a introdus o cerere reconvențională pentru a fi obligați reclamanții să-i plătească suma de 2000 lei valoarea construcțiilor ce a făcut de bună credință pe acel teren și o cerere de chemare în garanție contra vânzătoarei Ioana V. Corodeanu pentru a-i plăti prețul acelei vânzări;

Văzând că judecătoria de ocol a rezolvat și a admis numai acțiunea principală fiindcă era de competența sa și a declinat competența de a judeca acțiunea reconvențională pe motiv că valoarea obiectului acestei acțiuni întrece competența judecătoriei de ocol;

Văzând că pârâțul prin apelul de față susține că judecătoria trebuia să decline competența de a judeca și acțiunea principală pentru că nu a putut judeca acțiunea reconvențională și pentru că obiectul acțiunii principale nu este numai terenul ci și construcțiile după el căci ambele fac un tot indivizibil și valoarea acestui tot întrece competența judecătorului de ocol;

Văzând că obiectul acțiunii principale, astfel cum e formulată, este revindicarea unui teren a cărui valoare, după expertiza făcută de judecătoria comună este de 468 lei, deci acțiunea era de competența judecătoriei de ocol: — iar obiectul acțiunii reconvenționale este că reclamanții să plătească pârâțului valoarea construcțiilor, cari după expertiza aceleși judecătorii comunale este de 2385 lei;

Văzând că după dispozițiunile art. 57 din legea judecătorilor de ocoale, aceste instanțe sunt competente a judeca acțiunile reconvenționale în aceleași limite de valoare și întindere ca și acțiunea principală;

Că întrucât acțiunea principală era de competența sa, judecătoria era obligată să o judece, iar acțiunea reconvențională nefind de competența sa, judecătoria nu putea să o judece; Că nici un text de lege nu dispune că atunci când acțiunea principală e de competența judecătoriei, iar acțiunea reconvențională escede această competență, judecătoria să și decline competența de a judeca și acțiunea principală; Că aceste acțiuni deși au o legătură între dănsese, ele pot fi rezolvate și separat fiind de naturi diferite: cea principală fiind acțiune reală de revandicarea unui teren și cea reconvențională, acțiune personală de bani;

Văzând că competența unei instanțe se determină după obiectul formulat în acțiune; Că în specie prin acțiune se revindică numai terenul, și cu toate că pe acest teren se află construcțiuni a căror valoare este de peste 1500 lei, nu se poate susține că obiectul acțiunii este terenul cu construcțiunile pentru că faptul cui și în ce mod revin aceste construcțiuni, va face obiectul unei deosebite acțiuni, potrivit dispozițiilor art. 494 C. civ.

Că dar ambele motive ale apelului se găsesc nefondate;

Văzând că apelantul a recunoscut că acțiunea principală este fondată și a cerut numai a i se admite acțiunea de chemare în garanție și a se obliga loana V. Corodeanu să-i restituie prețul imobilului de 300 lei, la care pârâta loana V. Corodeanu n'a făcut nici o obiecțiune, astfel că această acțiune de chemare în garanție cată a fi admisă în ceea ce privește restituirea prețului de 300 lei, cu cheltueli;

Văzând că tribunalul apreciind fixează la suma de una sută lei cheltueli de judecată ce apelantul cată a plăti raclamanților și suma de cinci-zeci lei cheltueli ce chemata în garanție loana V. Corodeanu cată să plătească apelantului Vasile Andronic Mare;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de instrucție Anton Anastasiade, tribunalul admite, etc.

(ss) Anton Anastasiade, Al. Calistrat

Grefier (s) G. Călcăiu

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 16 Octombrie 1907

Președinția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Firma Frații Stoicescu cu Tase N. Drăgan

Prescripțiune.—Materie comercială.—Sentințe comerciale investite cu formula executorie. — Termenul de prescripție al unor asemenea hotărâri. — (Art. 404 Pr. civ. și 947 C. comercial).

Orî de câte orî este vorba de prescripțiunea unei sentințe executorie pronunțată chiar în materie comercială. termenul de prescripțiune este de 30 ani, iar nu acela de 10 ani, prevăzut de art. 947 pentru acțiunile comerciale, întru cât toate sentințele în genere cari sunt niște titluri executorii prin excelență, sunt, prin ele însăși niște acte de rațiune publică cari au același caracter judiciar, iar nici de cum un caracter comercial, civil sau penal.

Decizia 247/907.—Casată, în urma recursului făcut de Firma Frații Stoicescu, sentința tribunalului Buzău, No. 4/907, dată în proces cu Tase N. Drăgan.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat N. Pașcanu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Danieleanu, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Greșită interpretare și aplicare a art. 945 și 947 Codul com. și violarea art. 404 Pr. civilă, de oare-ce sentința comercială a cărei executare a fost anulată pe considerațiunea că ar fi fost prescrisă, nu poate fi supusă prescripțiunii de 30 ani, conform art. 404 Pr. civilă.

«Intr'adevăr, în speță, nu e vorba de exercițiul vre-unei acțiuni decurgând din acte comerciale singure supuse prescripțiunii stabilite de art. 947 Codul comercial, ci de executarea drepturilor consfințite prin hotărâri rămase definitive, referitor la cari legea comercială nu conține nici o dispozițiune derogatorie și prin urmare supuse dreptului comun, conform art. 404 Pr. civilă».

Având în vedere sentința cu No. 4 din 1907, a tribunalului Buzău, supusă recursului;

Având în vedere că dintr'această sentință rezultă că, judecătoria acestei instanțe, judecând ca instanță de apel, asupra unei cărți de judecată cu No. 900 din 1894, pronunțată în materie comercială și investită cu formula executorie pe care firma Frații Stoicescu voia să

o execute în contra lui Tase N. Drăgan, au admis contestațiunea acestui debitor, făcând aplicațiunea art. 947 C. com., și au declarat prescrisă arătata carte de judecată pentru cuvântul că, în specie, acest titlu executoriu pronunțat în materie comercială, s'a prescris prin neexecutarea sa în timp de 10 ani;

Văzând motivele de drept pe cari se bazează sentința tribunalului;

Având în vedere că codul comercial prin art. său 947 prevede o prescripțiune de 10 ani pentru toate acțiunile comerciale, dar nu prevede nici o prescripțiune și pentru sentințele comerciale investite cu formula executorie;

Că, deci, în această stare de lucruri, și ținând seamă și de principiile generale de drept și de declarațiunile chiar ale art. 1 și ale art. 889 din C. com., cari lasă a se vedea că toate regulile din acest cod sunt numai niște reguli de excepțiune, și că, în principiu, se aplică tot regulile de procedură civilă în toate cazurile în cari legea comercială nu prevede o dispozițiune specială; urmează, fără nici un dubiu, a decide că de câte orî este vorba de prescripțiunea unei sentințe executorie, pronunțată chiar în materie comercială trebuie a se aplica regula comună prevăzută de art. 404 Pr. civilă, adică prescripțiunea de 30 ani;

Că, de altminteralea, deosebirea ce s'ar voi a se face între sentințe, după natura dreptului pe care dănsese l'consfințesc. ar fi și inexactă și ilegală, căci toate sentințele în genere cari sunt niște titluri executorii prin excelență, sunt, prin ele însăși, niște acte de rațiune publică, cari au un același caracter judiciar, iar nici de cum un caracter comercial, civil sau derivând dintr'un delict, și caracterul lor judiciar unic derivă și din exigențele practice, cari cer ca orî și ce sentință investită cu formula executorie, să se execute lesne de către agenții forței publice și să nu mai dea loc la discuțiuni asupra naturii dreptului pe care l-a consfințit și asupra diverselor prescripțiuni ce s'ar putea ridica după natura celui drept;

Că, de asemenea, chiar dacă s'ar susține că o sentință executorie nu ar opera o adevărată novațiune asupra dreptului ce dânsa a consfințit, totuși este evident că dânsa sprijină și acoperă acel drept în contra tuturor excepțiunilor ce puteau să l'atingă în starea sa precedentă, îl întărește cu valoarea sa de act public și judecătoresc, și îl conduce la o stare mai forte care îl pune la adăpostul tuturor obiecțiunilor care îl amenințau la început;

Că, deci, aceasta fiind starea legislațiunii române, devine evident că judecătoria fondului, în specie, interpretând altfel textele art. 947 Cod. com. și art. 404 Pr. civilă, au interpretat rău și au violat textele acelor articole și sentința pronunțată trebuie a fi casată.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Adnotațiune.—Spre deosebire de Codul abrogat, care se ocupa de prescripțiune în mod incidental și răsleț, legiuitorul din 1887 urmează pilda Codului civil și consacra prescripțiunii un titlu întreg în cartea a patra.

După art. 947 care figurează în titlul general asupra prescripțiunii: «*prescripțiunea ordinară în materie comercială este de zece ani în toate cazurile în cari prin acest Codice sau prin alte legi, nu s'a stabilit o prescripțiune mai scurtă*».

Cu ocaziunea desbaterilor ce au avut loc în comisiunea care a pregătit insemnata dispozițiune din art. 917 al Codului italian corespunzător articolului nostru 947, Ministrul Mancini arată că prescripțiunea fiind socotită ca o prezumțiune de

părăsire sau ca o pedeapsă a neglijenței, urmează a se lua în seamă de legiuitor, înmulțirea mijloacelor de comunicațiune și micșorarea distanțelor, pentru ca după atâtea secole să se considere ca suficient un termen mai mic de cât cel al prescripțiunei ordinare de treizeci ani pe care, după legile romane, îl consfințește Codul civil (Comp. în legislațiunea noastră, art. 111 din noua lege a judecătoriilor de ocoale).

Dacă nu e momentul, adaugă Mancini, a se aduce modificare dispozițiunilor Codului civil cu ocaziunea modificării Codului comercial, nimic nu se opune ca în acest din urmă Codice să se urmeze ideia de progres cu atât mai mult, cu cât prin aceasta comerțul va câștiga avantagii din scurtarea termenului prescripțiunei, căci vigilența și activitatea ce se voește a se atăta prin o atare dispozițiune, constituiesc în comerț caracteristica lui esențială (Proc. verb., I, pag 80, No. 73).

Am putea deci conchide, că art. 947 conține o regulă generală în dreptul comercial derogatorie de la dreptul civil, în care prescripțiunea ordinară este așa de lungă. Interesele comerțului justifică pe deplin această scurtare de termen, care a avut asentimentul general și a fost în Italia și la noi, fără nici o opunere.

Așa fiind, rămâne întrebarea dacă art. 947, derogator de la art. 1890 din Codul civil, se aplică ori cărui fel de prescripțiune întru cât nu există alta mai mică? Nu se poate răspunde la această cestiune prin cestiune, decretând că articolul 947 în potriva scopului în vederea căruia a fost primit și a termenilor atât de generali în care a fost redactat, nu se aplică de cât acțiunilor comerciale, iar nu însăși drepturilor și obligațiunilor, consfințite sau nu, printr'o sentință neexecutată.

Credem, cu toată convinsa și impunătoarea pentru noi afirmațiune a deciziunei adnotate, că ar putea să existe «un dubiu» și încă foarte mare, de oarece asupra acestui punct, s'a ivit divergență, chiar în sânul Inaltei magistraturi.

Dreptul comercial, deși nu este un drept excepțional, este însă un drept special, așa că dacă nu ar exista art. 947, dubiu nu ar fi că s'ar recurge, în materie de prescripțiune la principiile generale și la declarațiunile art. 1 sau 889 din Codul comercial, cari «lasă a se vedea», cum zice Inalta Curte, că toate regulile din dreptul comercial, ar fi numai niște reguli de excepțiune, mai exact zis niște reguli speciale, față de Codul și procedura civilă (art. 404 din aceea procedură).

Și, în adevăr, art. 946 din Codul comercial, nu a crezut de prisos a spune, în ce privește întreruperea prescripțiunei, cu tot art. 1 și 889 citat mai sus, că ea se regulează după Codul civil,

fără a se referi și pentru toate celelalte ce privesc prescripțiunea însăși, la regulile generale ale dreptului comun.

Un argument covârșitor însă o recunoaștem, nu s'ar putea totuși trage din acest art. 946 contra soluțiunei dată de Inalta Curte, fiind probabil că în legiuirea românească în tocmai ca în Codul italian, legiuitorul a introdus expres regula de la art. 946, spre a sublinia îndepărtarea sa, nu de la Codul civil ca un drept excepțional, ci de la dispozițiunile atât de înțelepte și favorabile comerțului ale Codului abrogat, care în art. 593 nu prevedea altă întrerupere de prescripțiune, de cât mijlocind zapis ori iscălitură particulară sau adeverită, încheere iscălită de socoteală sau cerere în judecată. Aceasta este explicațiunea dată de Vidari art. 916 din Codul italian, întemeindu-se pe lucrările pregătitoare ale alcătuirii lui în Italia (Vidari, vol. IX, No. 9294).

Acesta fiind coprinsul textelor, rămâne de examinat dacă este neîndoioasă părerea, că o sentință pronunțată odată definitiv, ar produce novațiunea obligațiunei pe care o consacră, căci pe această teorie să întemeiază în genere părerea acelorora, cari admit ca un efect al acelei novațiuni, prescripțiunea lungă de treizeci ani, având în favoarea ei autoritatea lui Dalloz și a altora. (Répert. V^o Jugem. No. 315).

Cestiune de principiu, dar pe care Curtea noastră supremă să refuză a o pipăi, menționând în speță ca o cantitate neglijabilă părerea potrivnică și anume «dacă s'ar susține că o sentință executorie nu ar opera o adevărată novațiune».

Or, această părere este și ea susținută, ba mai mult, formează cea mai însemnată discuțiune a controversei.

Dacă sentința pronunțată respinge pretențiunea, zic ceice combat ideia de novațiune, obligațiunea defendorului nu încetează prin efectul unei asemenea novațiuni, ci fiindcă obligațiunea n'a existat legalmente, sau s'a stins din verice altă cauză.

Dacă, invers, judecata admite acțiunea, nici în acest caz nu s'a poate afirma că obligațiunea «sprijinită și acoperită» printr'o sentință judecătorească este novată, căci sentința, prin însăș această putere executorie formează un ce substanțial deosebit de obligațiunea pe care o valorifica printr'o sancțiune, dar pe care nu o novează (Vidari, IX No. 9327 ur.).

Neexistând novațiune, încetează oare obligațiunea defendorului socotită comercială din punctul de vedere al legii, să continue a fi comercială fiindcă a fost evidențiată și întărită printr'o sentință a autorității judiciare?

Din contră, pretinde Vidari, acea sentință im-

primă obligațiunei consacrate și mai mult caracterul ei comercial și trebuie să-l facă de acum, cel puțin necontestabil, indelibil ca atare, în ochii tuturor. Sentința deci intervenită, nu schimbă caracterul însuși al obligațiunei recunoscută de ea ca executabilă, așa că și prescripțiunea care va curge de aci încolo, în contra ei, întreruptă un lung moment prin judecată, curge întocmai ca în contra oricărei alte obligațiuni comerciale dobândită contra defendorului, sancționată sau nu printr'o sentință coercitivă.

Părerea contrarie pare a confunda sancțiunea, cu însăși obligațiunea, care rămâne aceeași.

Și dacă este așa, de acum o dată ce sentința a rămas executorie, nici o contestațiune nu se mai poate ridica spre a pune din nou în discuțiune obligațiunea de ce natură a fost, fără să se violeze însăși autoritatea lucrului judecat, chiar dacă sentința va fi fost dată de o instanță incompetentă.

Cad prin urmare și obiecțiunile întemeiate pe exigențele practice cari s'ar opune teoriei de drept, căci după zece ani trecuți, articolul 947 ne îndrituește a pune prin contestațiune stavilă unei executări tardive, nu să poate însă din nou discuta cu această ocaziune, lucrul definitiv judecat care are neclintita autoritate a unei prezumțiuni de veritate.

Inalta Curte în repetate rânduri a consacrat acest principiu, ba chiar a casat fără trimitere într'o speță în care părțile păreau dinadins să fi căutat, cum zicea regretatul Dim. C. Popescu (*Dreptul* No. 78 din 7 Dec. 89, pag. 631), să complice lucrurile cele mai simple (Cas. 89, Bul. pag. 1026).

Nimeni nu contestă că sentințele, prin ele înșile, nu sunt nici acte civile, nici acte comerciale sau penale, că ele emană dela o autoritate oficială, deținătoare a o parte a suveranității fără asemenea deosebiri.

Tribunalele însă, ca putere judecătorească, declară drepturi și obligațiuni civile sau comerciale în sentințele lor, după natura litigiilor prezentate de părți, și în acest sens sentințele au un coprins după natura faptelor și a obligațiunilor supuse judecăților (art. 5 și 44 legea organică a Inaltei Curți de casațiune).

Prin urmare din acest punct de vedere, ni se pare legală și exactă, deosebirea ce s'ar face între diversele obligațiuni judecate, deși, ca titlu executor, incontestabil o sentință are un același caracter judiciar, cum ne învață Curtea noastră supremă, iar nu un caracter civil, nici comercial sau penal (comp. art. 596—600 Pr. pen.).

În sensul părerii ce susținem, vin și alte considerațiuni practice.

După un timp așa de îndelungat, și care s'ar mai putea prelungi prin întreruperi consecutive atunci când ar fi aproape de a se îndeplini trei zeci de ani, urmele executării obligațiunei de multe ori ar dispărea. În materie comercială, eliberările dela o obligațiune, să pot dovedi prin toate mijloacele arătate la art. 46, între altele, prin confruntare de registre, cari nu sunt ținute peste zece ani (art. 30), și chiar prin martori, a căror urmă de multe ori să pierde mai iute.

Eată de ce o întârziere trecând de zece ani în comerț, ar produce mari neajunsuri.

Importanta deciziune dată în divergență de Inalta Curte schimbă practica stăruitoare cu care să obișnuise comerțul, care s'a ferit a cere executarea peste zece ani, conformându se jurisprudenței de până acum a instanțelor noastre de fond, între altele a Curții de București secțiunea a II, citată de Domnul Prim-Președinte Th. Popescu-Cudalbu în raportul d-sale prezidențial și de Tribunalul Ilfov, secțiunea comercială, în sentințele dela 23 Mai 1905 și 15 Octombrie același an (*Dreptul* No. 50/905 și Tr. com., dos. 2029/903, citat de D-l Anibal Teodorescu în *Curierul Judiciar* No. 63 din 1906).—*Contră* D-l Obedeauu, judele ocolului I din Capitală, care să știe că judecă cele mai multe afaceri de comerț, pronunțându-se într'o carte de judecată lung motivată în același sens cu deciziunea ce analizăm a Inaltei Curți, în *Curierul Judiciar* No. 51 din 1906, p. 412).

Să mai poate consulta: Raportul înaintat D-lui Ministru al justiției de D-l Th. Popescu-Cudalbu, publicat în *Dreptul* No. 5 din a. cor., p. 39 și interesantul articol al D-lui Anibal Teodorescu din *Curierul Judiciar* No. 63 de la 5 Octombrie 1906.

Gr. V. Maniu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 25 Octombrie 1907

Președenția D-lui I. M. GAVRILESCU, Președinte

Leizer Aronovici cu Aron Rabinovici

Sentința Comercială No. 25

Prescripțiune.—Materie comercială.—Prescripția instanței. — Care e termenul de prescripție în asemenea caz.—(Art. 946 și 947 C. comercial).

Din modul cum este redactat art. 947 C. comercial, reese principiul general că în materie comercială, în nici într'un caz nu se poate admite o prescripțiune mai lungă de zece ani, și aceasta, fie relativ la prescripția acțiunilor, fie la aceea a instanțelor, întru cât legiuitorul nu distinge.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Leizer Aronovici, contra căței de judecată No. 1206/907 a judeului ocolului Huși, prin care i s'a respins acțiunea cambială îndreptată contra lui Aron Rabinovici ca prescristă;

Având în vedere că din actele aflate la dosar și sus-

lînerile părților se constată următoarele: apelantul la 13 Februarie 1893, a chemat în judecata judeului ocolului Huși pe debitorul său Aron Rabinovici, pentru ca în baza unei cambii pe suma de 240 lei, și cu scadența la 1 Noiembrie 1892, să fie condamnat la plata acelei sume, că de la această dată și până la 28 Iulie 1907 când se introduce prezenta acțiune care face obiectul procesului de față instanța a fost lăsată în părăsire. În cursul acestui timp, localul judecătorei Huși, arzând împreună cu arhiva, apelantul neputând prezenta dosarul primitiv, dovedește intentarea acelei acțiuni, prin viza pusă de judele ajutor pe acele timpuri:

Considerând că apelantul susține că odată instanța fiind angajată nu mai poate fi vorba de prescripția acțiunii, ci de prescripțiunea instanței care are a se face conform art. 1891 Cod civil;

Considerând că ceea ce tribunalul este chemat a hotărâ este dacă în specia ce ne preocupă prescripțiunea fiind întreruptă prin acțiune, trebuie aplicat art. 1891 C. civ. care zice: «Instanțele începute și delăsate se vor prescrie în lipsă de cerere de peremțiune prin 30 ani, socotiți de la cel din urmă act de procedură, ori cari ar fi termenul de prescripțiune al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe», sau este cazul a se aplica dispozițiunile art. 947 C. comercial, care sună, că: «prescripția ordinară în materie comercială este de 10 ani, în toate cazurile în care prin acest codice, sau prin alte legi nu s'a stabilit o prescripțiune mai scurtă»;

Considerând că din modul de redactare al art. 947 C. com. răsare principiul general relativ la prescripțiunea comercială, că nici într'un caz nu se poate admite o prescripțiune mai lungă de 10 ani, și aceasta fie relativ la prescripția acțiunilor, sau la aceea a instanțelor căci legiuitorul nu distinge, în afară de cazurile în care prin codul comercial, sau alte legi, nu s'a stabilit o prescripțiune mai scurtă; că această interpretare este și conformă cu principiul cunoscut, care trebuie să domine în toate transacțiunile de natură comercială «celeritatea» fapt care a făcut pe legiuitor, ca aproape toate termenele, fie de prescripție sau de altă natură, cum și procedura să fie caracterizate prin urgența lor.

Că, a decide alt-fel, și a se admite prescripția de 30 ani, în materie comercială, în cazul când instanța a fost angajată și în urmă delăsată, ar fi a se da o interpretare arbitrară, nefiind bazată pe nici un text de lege, și în contradicție flagrantă cu principiile mai sus expuse;

Considerând că durata prescripțiunii comerciale se regulează după dispozițiunile acestui cod (Vidari, vol. 14) și numai întreruperea prescripției după codul civil (art. 946 al. 2 C. com.);

Că, așa fiind, întru cât în specia de la 13 Februarie 1893, data intentării primei acțiuni și până la 28 Iulie 1907, când s'a intentat acțiunea prezentă fiind trecuți mai mult de zece ani, — prescripția ordinară potrivit art. 947 C. com., — instanța este prescristă, și ca atare urmează a se respinge apelul, confirmându-se cartea de judecată apelată;

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant M. Brăileanu, Tribunalul, respinge ca nefondat apelul făcut de Leizer Aronovici, etc.

(ss) I. M. Gavrilăscu, M. Brăileanu.

Grefier (s) V. I. Vasilescu

O p i n i u n e

Nu mă unesc cu părerea majorității în ce privește termenul necesar pentru prescripțiunea instanței în materie comercială;

Prescripțiunea instanței e absolut deosebită și sub nici un cuvânt nu se poate confunda cu prescripțiunea acțiunii. Aceasta e un adevăr juridic elementar. Codul comercial nu cuprinde nici un capitol sau text care să trateze despre prescripțiunea instanței. Articolul întâi însă, din acest cod prevede că unde legea comercială

nu dispune se aplică codicile civile. Că, potrivit disp. art. 1891 C. civil, aplicabil și în materie comercială în lipsa unui text contrar, instanțele începute și delăsate se prescriu prin 30 ani, socotiți de la cel din urmă act de procedură ori care ar fi termenul de prescripțiune al acțiunilor în urma cărora se vor fi început acele instanțe. Argumentul dedus din faptul că în materie comercială, ori-ce acțiune se prescrie prin zece ani, și că dacă s'ar accepta pentru prescripțiunea instanței termenul de 30 ani, din Codul civil, prin aceasta s'ar altera oare cum natura acțiunilor comerciale — dacă poate fi susceptibil de discuție, nu poate fi totuși hotărâtor pentru deslegarea problemei, — și aceasta pentru considerațiunea că și în materie civilă sunt acțiuni care se prescriu prin termene mai mici de trei-zece de ani, pe când instanțele angajate pe baza lor, se prescriu prin 30 ani, fără să se schimbe câtuși de puțin valoarea acestor acțiuni. Termenul unic de 30 ani pentru prescripțiunea tuturor instanțelor are un singur efect, acela anume de a regula în mod uniform prescripțiunea lor. În definitiv soluțiunea că instanțele începute în materie comercială și delăsate se prescriu prin același timp, prin care se prescriu și acțiunile pe temeiul cărora se vor fi început acele instanțe — e arbitrară — întru cât nu se razimă pe nici un text de lege și prin urmare e contrarie dispozițiunilor art. 1891 C. civil;

Pentru motivele expuse și de oare-ce în fapt, se constată că termenul de trei-zece de ani, în specia ce ne preocupă, nu s'a strecurat sunt de părere a se primi apelul în principiu;

Membru de ședință (s) Alexandru Mandrea.

Adnotațiune — Cestiunea pe care o rezolvă sentința tribunalului Fălciu, deși se prezintă destul de rar în practică, de oarece nu se lasă în părăsire zece de ani o acțiune comercială, fără o cauză bine cuvântată, a fost rezolvată în același sens cu părerea minorității de Înalta Curte secțiunea a III, care a casat la 13 Septembrie 1906 (Bul. pg. 1472 și *Curierul Judiciar* n. 60 din 1906), deciziunea Curții din Galați secțiunea II, ce decisese contrarul.

Dintr'o altă deciziune mai veche a Curții supreme dela 13 Decembrie 1900 (Bul. pg. 1502), părea să rezulte că prescripțiunea, și în acest caz ar fi de cinci ani dela intentarea acțiunii, însă ea s'ar putea explica printr'o insuficientă redactare.

În ce privește instanțele noastre de fond, cestiunea a mai fost rezolvată, iarăș după divergență și de tribunalul Iași secțiunea a II, la 26 Septembrie 1902. Majoritatea compusă din domnii C. Grigoriu și Al. Mandrea, au fost și atunci de părere că o cerere în judecată lăsată în părăsire, întreprinde prescripțiunea acțiunii cambiale de trei zece de ani, pe când domnul Th. Popescu-Cudalbu, pe acel timp Președintele acelei secțiuni, a format minoritate în sens contrar, aplicând prescripțiunea art. 947 C. comercial.

Cu acea ocaziune am arătat, cari sânt după părerea noastră motivele, pentru cari am inclinat spre soluțiunea minorității tribunalului din Iași, părere pe care ne-o menținem (*Curierul Judiciar*, n. 4 din 16 Ianuarie 1903).

GR. V. MANIU